

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Occupatio animae Jesu Christo crucifixo devotae.

Leroy, François

Pragae, 1666

§.4. Quanta constantiâ in oratione perseveraverit.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47123](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47123)

scribitur, quam debeas emulari. Quid enim re pro salute tua facere oportet; quando pro te Christus in oratione pernoctat?

Alterum: Instante atque urgente tribulatione, hoc acrius nobis ac ferventiùs orationi esse insistendum. Neque tantùm Salvatoris exemplo, qui factus in agonia prolixius orabat; sed etiam ex Regij Prophetae imitatione; cujus in angustijs periculisq; deprehensi, plures sunt psalmi, ardentium affectuum varietate; & intentis in DEUM suspirijs refertissimi.

Postremum: quod itidem monent asceticæ disciplinæ Magistri: cavendum esse diligenter, ne mentis tenebris, ariditate cordis, desolatione spiritus occupatus, vel studium orandi remittat, vel à bene cœptis resiliat, vel etiam, que priùs fuerant rectè constituta, convellat: cùm potius eo tempore expediat, (ut rursùm verbis utar S. Ignatii) *procedi & augeri ea, que contra desolationis impulsum tendunt: qualia sunt (inquit) insistere orationi & meditationi, ac patientia aliquid assumere.* Sic ille, in regulis, quas de motibus animæ, quos diversi excitant spiritus discernendis, præclare scripsit.

Reg. 6. ad
mot. anim.
&c.

§. 4.

Quantâ constantiâ in oratione perseveraverit?

Quarto loco vide mitissimi & afflictissimi JESU insignem in orando perseverantiam. Erat illi cœlum æreum, & terra ferrea: clamabat, nec exaudiebatur; & ille Patrum misericordiarum, & DEUS totius consolationis, mutatus ei erat in crudelem. Neq; tamen quicquam remittit de precandi instantia, quin ad eò prolixius orat; ut non improbabile sit, quod quidam hoc loco sentiunt, eam Christi Domini precationem tres circiter horas tenuisse. Jam enim (inquiunt) horæ spatium orando exegerat, cùm ad discipulos primò adijt, eosq; suaviter increpuit, quòd non potuissent

Job. 30.

issent unâ horâ vigilare cum illo. Cùmq; S. Matthæo teste, post hanc & alteram discipulorum visitationem, relictis illis, abierit & oraverit, tertio eundem sermonem dicens; non absurdè credemus eum, huic iterum ac tertio repetitæ orationi, tantumdem temporis singulatim tribuisse: quo pacto universa ejus oratio tres circiter horas tenuerit; in ingenti illo tædio, pavore, angore afflictissimi cordis; cùm interim ipsi, quos (ut in propinquo discrimine) vigilare & orare jusserat, discipuli, mœrore gravati somno cederent, & vel nullam, vel certè exiguam temporis partem orationi dedissent. Verùm quod ad ipsam orandi instantiam ac perseverantiam attinet; constat Christum interdum orando totas noctes traducere solitum; quia, ut superius ex S. Luca diximus: *erat pernoctans in oratione DEI*. Totum etiam tempus, quo inter extremos cruciatus, & summam virium defectionem pependit in cruce, orationi dedisse credibile est: cùm & identidem, sive pro crucifigentibus se, sive pro se ipso interpellaret Patrem; modò se ab eo derelictum, blandè conquerens, modò injunctum sibi opus humanæ redemptionis consummatum attestans, modò spiritum suum in manus ejus commendans; ac per ipsa etiam silentij sui intervalia, tacitâ cogitatione, sese Deo in victimam offerens; ut qui intelligeret, sese in opere omnium divinissimo, & in sacrificio post homines natos solennissimo, atq; æterno Patri acceptissimo, versari.

Sanctus quidem Hieronymus, in psalmum 21. cujus initium est: *DEUS, DEUS meus respice in me, quare me dereliquisti? Hoc versiculo (inquit) Dominus in cruce pendens usus est: ex quo animadvertimus, totum psalmum à Domino in cruce posito decantari*. Quem ille psalmum, passionis suæ adjuncta omnia prophetice describentem, eòq; longiusculum, non utique transcursum recitaverit, sed cum speciali animi reflexione ad membra singula, & eâ quam psalmus

suggerit, multiplicium affectuum varietate. Nec desunt qui priora illa cum istis extremis Christi verbis comparantes, *Pater in manus tuas commendo spiritum meum*; suscipitur illum, totos decem psalmos, qui nimirum à psalmo 21. usque ad 30. ex quo extrema illa desumpta sunt, in libro

Guil. Dur. Psalmorum seriatim proponuntur, meditando percurrunt. *l. 6. c. 77.* Quod tamen videtur tum factu, tum creditu difficile; cum ex SS. Marco atque Matthæo habeamus, Christum priora illa: *Deus meus, Deus meus, ut quid dereliquisti me? hora nona, aut circa horam nonam*, adeoq; sub extrema vite sue momenta, pronunciaisse.

Cæterum inspectâ perseveranti Salvatoris nostri, per amara illa tædia, letalésq; animi angores, in appellando Patrem atque deprecando, constantiâ. *Primò*: Inculcamus ea in parte torporem nostrum; ut qui vix horulam tantam valeamus piæ meditationi constanter insistere; & si res ex voto minus succedat, ad orationis horæ finem, quasi hæc æquo sit longior, identidem respectamus.

Non sic Redemptor noster, qui (quod sæpius inculcari est pretium operæ) in agonia positus prolixius orabat: neq; verò ullo tædio victus, ad discipulos semel iterumq; visendos conversus est; sed ita suadente charitate, & paternâ de illis sollicitudine; quò nimirum eos, adversus instantem tentationem, secum orare compelleret, & imbecillæ carnis infirmitatem, mentis ac spiritus promptitudine supplere.

Secundò: proinde studeamus & nos, omni torpore excusso, in meditatione precatione semel susceptâ perseverare: ne Dominum nostrum in agonia solitarium destituere videamur; audiamusq; quod audierunt discipuli: *Sic non potuisti unâ horâ vigilare mecum?* Eamq; ob rem, si quando vel corporis torpor, vel mentis ariditas, orandi nobis tædium ingeret, expediet interdum fortassis horam clepsydram, si in promptu sit, ad pedes Crucifixi deponere, et;

eiq; amanter dicere: Domine JESU, ob amorem tuum, & ob memoriam proluxæ illius orationis, quam tædio, tristitiâ, mortificâ, pavore, & mortifero angore oppressus, fudisti in horto Gethsemani, & per quam instanti tuæ passioni proluxisti: Volo, cum auxilio gratiæ tuæ, totam horulam hanc in oratione tecum vigilare: neq; ab hoc studio avertet me præsens tædium, hæc mentis sterilitas aut desolatio; quin potius juvabit me tibi eâ ratione, aliqua ex parte similem esse, & velut in consortium tædij tui atque angoris venire. Etenim quantula est hujus meæ tristitiæ ac desolationis guttula, ad abyssum agoniæ tuæ, ad letalem sudorem, ad globos sanguinis rivorum instar decurrentes in terram?

Tertiò: Si nobis, aut alijs rebus, aut corporis mentisve infirmitate præpeditis, otium non suppetit, vel non est animus, proluxiori rerum divinarum commentationi vacare: ejus rei defectum crebris ad DEUM suspirationibus, & in cælum intentis devotæ mentis jaculis, omniq; ad eò bonæ operationis instantiâ, compensare satagamus: ut vel sic illud impleamus, ad quod Christus, non solum factò prævit, sed etiam verbo nos informavit, dicens: *Oportet semper orare, & non deficere.* *Lucæ 18.*

§. 5.

Vti omnem suæ voluntatis propensionem, Patris voluntati amanter ac plenè subjecerit.

Postremo loco *considerem*: quem denique fructum Redemptor, ex sua illa tam attenta, supplice, ardente, perseverante, & omnibus partibus bonæ orationis instructâ prece, collegerit: nimirum plenam atque integram sui (uti appellant) in manus Patris resignationem; & summam mentis ac voluntatis suæ, in re omnium difficillima, in profundo inquam passionis suæ calice de manu Patris suscipiendo, & tot illis seu doloribus seu opprobrijs pro mundi salute